

ВІРШОВАНЕ СЛОВО ПРО ЯРОСЛАВА ПОТАПЕНКА

* * *

Скажіть мені, що це не правда...
Скажіть мені, що це обман...
Мені тут щойно подзвонили:
Мов грім — Потапенка нема...

І гостра, злобна епіграма,
У кожне серце — як у дім
Коли і як?
Чому й навіщо?
Він ж був таким ще молодим...

А хто тепер всіх нас зустріне,
І тихе «здравствуйте» промовить,
А з ким згадаєм той Майдан?
А хто слівце, мов жар, нам зронить?

А хто поїде до АТО ?
Хто об'єднає волонтерів?
Чому підступна, вража смерть,
На Василя, зайшла у двері?

В зажурі голови схилили
Колеги, друзі та студенти
І кожен згадує в ці миті,
З ним світлі, зв'язані моменти.

Коли за сонця небокрай
Його ми проведем на прощу,
Ніхто не знатиме з студентів,
Кому тепер писати творчу...

Максим Левченко

СВІТЛА ПАМ'ЯТЬ
(пам'яті Ярослава Потапенка)

Немов грім серед ясного неба
Ви покинули нас назавжди,
Залишивши у пам'ять про себе
Лише найсвітліші думки.

Тільки Ви і ніхто більш у світі,
Так могли вогонь розпалить,
Той, без якого не жити,
Той, що у серці горить!

Я не знаю як у Бога спитати,
Чому Він до себе забрав,
Людину, що вміла літати,
Того, хто надію давав.

Хай вогонь розпалений Вами
Горить ще багато років
І хай пам'ять про Вас не згасає
Ще безмежно багато віків!
Тарас Сафонюк

* * *

Ярославе, Друже вірний,
Так тебе нам не вистача.
В суєті цій щоденній безмірній
Так бракує твого плеча.

Так бракує з тобою розмови
І поради, і жартів твоїх.
Як же хочеться чути їх знову
І почути на кафедрі щирий твій сміх.

Ти так щиро вірив, наш Друже,
У свободи святий ідеал.
Ти любив Україну дуже
І приніс все що міг на її олтар.

Ярослав, ти так вірив у Бога,
В Його промисел, милість Його,
Хай душа твоя знайде до Нього дорогу
І пізнає Його Всеосяжну Любов.
Оксана Тарапон